

РЕШЕНИЕ

№ 322

гр. София, 18.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10609** по описа за **2020** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. И. М. срещу Решение от 01.09.2020г. г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО),110-и състав, по нахд № 834/2019 г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № III-66 от 06.06.2018г., издадено от началника на 08 РУ – СДВР, с което на основание чл. 257, ал. 1 ЗМВР на И. М. е наложено административно наказание глоба в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 64 ЗМВР.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуален закон. Поддържа, че от НП не става ясно при каква фактическа обстановка е извършено нарушението, с какви действия е осъществено, как е попречено на полицейските органи за изпълнят задълженията си, не са събрани доказателства. Претендира за отмяна на решението на СРС и по същество на спора за отмяна на НП.

Ответникът чрез процесуалния си представил оспорва жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за

неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. -град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 01.09.2020г. г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО),110-и състав, по нахд № 834/2019 г. е потвърдено наказателно постановление (НП) № III-66 от 06.06.2018г., издадено от началника на 08 РУ – СДВР, с което на основание чл. 257, ал. 1 ЗМВР на И. М. е наложено административно наказание глоба в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 64 ЗМВР.

За да постанови решението си, въззивния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля при съставянето на акта, обясненията на жалбоподателя, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод за законосъобразност на издаденото НП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 110-ти състав е валидно, допустимо, но неправилно.

Настоящата касационна инстанция възприема съобразно чл. 220 АПК установените от първостепенния съд факти – на 24.05.2018 г., около 19: 30 часа, в [населено място], на бул. „Ц. шосе № 355, на бензиностанция „Г.“ И. М. не изпълнил многократно отправени устни разпореждания на полицейските органа в лицето на С. М. А./актосъставител/ и М. Х. Х. да не отправя закани за саморазправа, да не обижда и крещи на лицето Г. Ч., като с действията си пречил на полицейските служители да изпълняват задълженията си по служба. За констатираното нарушение бил съставен АУАН № III-66 810284/24.05.2018г., в което като виновно нарушена е посочена нормата на чл. 64 от ЗМВР. Въз основа на АУАН е издадено обжалваното пред СРС НП, с което при идентична фактическа обстановка за виновно нарушена е посочена нормата на чл. 64 ЗМВР. Наказанието е наложено на основание чл. 257, ал. 1 ЗМВР, предвиждащ глоба в размер от 100 лв. до 500 лв. за неизпълнение на разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му.

Правомощията на полицейските органи по чл. 57, ал. 1 и ал. 2 ЗМВР са уредени в Глава Пета, Раздел I-ви на ЗМВР. Сред тях е отдаването на полицейски разпореждания, предмет на уредба в чл. 64 ЗМВР. Според чл. 64, ал. 1, изр. 1 ЗМВР полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Второто изречение на същата алинея урежда принципа, че полицейските разпореждания се издават писмено. Според чл. 64, ал. 2 ЗМВР при невъзможност да се издадат писмено, разпорежданията могат да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят. Съгласно чл. 64, ал. 4 ЗМВР разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение или застрашават живота или здравето му.

От анализа на посочените разпоредби е видно, че нормите на чл. 64, ал. 1, изр. 1 и ал. 4 ЗМВР уреждат принципното правомощие на полицейските служители по издаване

на разпореждания, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции, които разпореждания са задължителни за изпълнение. В останалите хипотези, чл. 64 ЗМВР урежда формата на разпорежданията – писмена по чл. 64, ал. 1, изр. 2 ЗМВР, устна по чл. 64, ал. 2 ЗМВР и с конклюдентни действия по чл. 64, ал. 2 и ал. 3 ЗМВР. Детайлната уредба на формата на разпореждането, издадено в писмена форма, по чл. 64, ал. 5 ЗМВР е необходима, тъй като единствено то подлежи на оспорване по реда на АПК съгласно чл. 64, ал. 7 ЗМВР, за разлика от разпорежданията в устна форма или с конклюдентни действия, които са необжалваеми.

В конкретния случай до изготвяне на жалбата на И. М. до СРС, съдържаща защитната му теза за непълно и неясно описание на вмененото нарушение, не е било спорно, че е издадено устно полицейско разпореждане. От фактическа страна описанието на нарушението в АУАН и в НП е безпротиворечиво – М. не е изпълнил многократно устни разпореждания да не отправя закани, обиди и да не крещи на лицето Г. Ч.. Поставеният пред СРС материалноправен спор е дали с дадената в АУАН и в НП правна квалификация на нарушението е накърнено правото на защита на лицето да разбере вмененото му административно нарушение и да организира защитата си срещу него.

Със съставяне на АУАН по реда на чл. 36, ал. 1 ЗАНН се образува административнонаказателното производство. Актът има констатираща и обвинителна функция. Със съставянето му актосъставителят обективира официалната си констатация за обстоятелствата, при които е извършено нарушението и го вменява във вина на лицето, сочено като нарушител. Нормата на чл. 42, т. 3 и т. 4 ЗАНН урежда задължение за коректно описание на нарушението от фактическа страна – с всички елементи от фактическия състав на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, като на това фактическо описание следва да съответства правилна правна квалификация. Едновременно с това актът има сезираща административнонаказващия орган (АНО) функция, тъй като въз основа на него се издава НП.

Според задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК НА ВАС, относно приложението на разпоредбата на чл. 415в от Кодекса на труда, неточната квалификация на нарушението в акта за установяването му е без правно значение, ако нарушената правна норма е правилно посочена в наказателното постановление. Подобна неточност в акта може да се преодолее по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН, според, който наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В случая обаче, и в съставения акт и в НП е допусната нередовност, доколкото нарушението е описано съответно на чл. 42, т. 4 ЗАНН, но му е дадена неправилна правна квалификация, а именно по чл. 64 ЗМВР, без да е конкретизирана относимата алинея – неизпълнение на устно полицейско разпореждане.

По реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН може да се отстрани неправилно посочване на нарушена правна норма или липса на единство между текстовото и цифрово формулиране на административното обвинение в акта (стр. 120 от "Процесът по ЗАНН", Изд. С., 2009 г.), стига от обстоятелствената част на съставения акт да могат да се направят категорични изводи за обстоятелствата по чл. 42, т. 1, т. 3-6 ЗАНН. Конкретният случай обаче не е такъв, тъй като при съществуващо описание на нарушението от фактическа страна и в АУАН и в НП, квалификацията на нарушението, подведено

под конкретна правна норма не е прецизирано, а в случая се касае за хипотезата на чл. 64, ал.4 от ЗМВР. Решаващият съд неправилно е приел, че при липсата на подобна конкретизация, посочването за нарушена нормата на чл. 64 ЗМВР, която урежда общия принцип за разписани правомощия на полицейските органи за писмено и устно отдаване на разпореждания, не нарушава правото на защита . Подобно противоречие в санкционния акт винаги се възприема като съществено процесуално нарушение – самостоятелно основание за неговата отмяна.

Като е достигнал до противни на изложеното правни изводи, районният съд е постановил обжалваното решение при неправилно приложение на материалния закон. В конкретния случай М. с действия/бездействия е нарушил задължението си като гражданин по чл. 64, ал. 4 ЗМВР да се подчини на отдаденото разпореждане, когато то не налага извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му. Извън тази хипотеза, чл. 64 урежда правомощия и задължения на полицейските органи.

Настоящата инстанция не споделя доводите на въззивния съд, че липсата на посочена точна правна квалификация на извършеното нарушение , би било проява на прекален формализъм. При положение , че чл. 64 съдържа седем алинеи и само една от тях визира задължения на гражданите, при неизпълнение на които техните действия или бездействия биха били проява на нарушение, то е крайно едностранчив подхода да се negliжира допуснатото от страна на АНО нарушение при ангажиране на административнонаказателната отговорност на гражданите, още повече че административния процес е формален. Не са правилни и твърденията на СРС, че конкретната норма, която е следвало да бъде посочена в АУАН и НП е тази по чл. 64 ал.2 от ЗДВП, тъй като и в нея са разписани единствено правомощия на полицейските органи, които не биха могли да бъдат обект на нарушение от страна на гражданите.

По изложените съображения съдебното решение като незаконосъобразно следва да се отмени, а с това и оспореното НП.

На основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН , АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. -град, XVIII-ти Касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 01.09.2020г. г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО),110-и състав, по нахд № 834/2019 г. и вместо него постанови:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № III-66 от 06.06.2018г., издадено от началника на 08 РУ – СДВР, с което на основание чл. 257, ал. 1 ЗМВР на И. М. е наложено административно наказание глоба в размер на 500 лв. за нарушение на чл. 64 ЗМВР.

Решението е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

ОСОБЕНО МНЕНИЕ: Споделям изцяло доводите на районния съдия за доказаност на нарушението, при липса на допуснати в хода на административно-наказателното производство съществени процесуални нарушения. Деянието, изразяващо се неизпълнение на кратко, ясно и точно разпореждане на полицейски орган по смисъла на чл.64, ал.1 ЗМВР, не е сложно от фактическа страна, поради което извършителят не е бил затруднен да разбере повдигнатото му административно обвинение и да организира защитата си срещу него. Неизписването на конкретната алинея от чл.64 ЗМВР в АУАН не би спомогнало на редови гражданин – неюрисст да разбере в какво нарушение е обвинен – неизпълнение на разпореждане на полицейски орган. При правилно установено фактическа обстановка, СРС обосновано е приел, че нарушението е възприето от нарушителя, и логично и последователно възпроизведено от свидетелите – очевидци. В НП нередовността на акта е отстранена по реда на чл.53, ал.2 ЗАНН. Доказано е изключително арогантно поведение на извършителя, изразяващо се не само в неизпълнение на разпореждане на органа на властта, но и грубо незачитане на правата на останалите участници в масовото събитие, поради което възприетият от състава формален прочит на буквата закона не държи сметка за неговите дух и цел – опазване на обществения ред, зачитане и гарантиране на правата и свободите на гражданите по еднакъв, обективен и безпристрастен за всички тях начин.

ДАЛ

ОСОБЕНОТО МНЕНИЕ:

/Милена Славейкова/